

Niežeby to predtým slniečkari mali v hlavách v poriadku, ale ich debilita aj ďalej utešene rastie. Tentokrát sa “Lekári bez hraníc” priznali a pre istotu aj obvinili sami: Sme rasisti a bieli kolonizátori!

- CZ24 News | 21. července 2020

Mysleli si, že pomáhajú, ale “pochopili”, že sú “inštitucionálne rasistickí” a práve svojou humanitárnou prácou posilňujú kolonializmus a beloškú nadvládu.

Tak rasistami sú teraz dokonca aj Lekári bez hraníc, doteraz to zrejme umne maskovali pomáháním Afrike a mnohých tých chudobných krajín Ázie či Latinskej Ameriky, kde bieda, choroby a konflikty majú trvalú adresu.

Nie je to ohováranie: Lekári bez hraníc sa totiž pre istotu obvinili sami. A rovno zdola aj zhora.

Terajší boj proti rasizmu tak stále viac pripomína zostrený boj proti imperializmu 50. rokov aj s prekvapivými sebakritikami a náhlymi odhaleniami doteraz vzorných súdruhov.

Zdola prišlo vyhlásenie asi tisícky terajších aj bývalých pracovníkov tejto mimovládnej organizácie tvrdiacich, že Lekári bez hraníc sú “inštitucionálne rasistickí”.

Okrem toho práve svojou humanitárnou prácou posilňujú kolonializmus a beloškú nadvládu.

Článok pokračuje pod video reklamou

Zhora sa ozval najvyšší šéf Lekárov Christos Christou. A tak sa prekvapení doktori, ktorí jazdia liečiť chorých do rizikových a nebezpečných krajín, dozvedeli, že robili veci rasovo úplne zle.

Lekári bez hraníc o sebe teraz vlastne tvrdia, že sú rasisti bez hraníc.

Je zaujímavé ísť do detailov, pretože ich samobičovanie je hlbokou sondou do myslenia súčasného aktivizmu. A tiež okienkom do emancipácie ľudí v krajinách, kam jazdia pomáhať.

Vyhlásenie riaditeľa Christoua oznamuje, že Lekári bez hraníc “zradili farebných ľudí, ako zamestnancov, tak pacientov”.

Okrem toho “zlyhali pri riešení inštitucionálneho rasizmu”. A ich práca je tiež súčasťou “kultúry bielej nadvlády”, hoci si mysleli, ako obetavo pomáhajú.

Znie to podobne absurdne ako vynútené priznanie Rudolfa Slánskeho, krátko predtým ešte generálneho tajomníka ÚV KSČ.

Lekári bez hraníc majú Nobelovu cenu mieru za “priekopnícku humanitárnu prácu na niekoľkých kontinentoch”, k čomu vtedajší medzinárodný riaditeľ tejto organizácie povedal, že sa snažia “odhaľovať najrôznejšie nespravodlivosti”.

Teraz ich našli pri sebe.

Pritom až do chvíle, než úplne zbytočná a brutálna smrť černošského recidivistu Georgea Floyda pod kolenom bieleho policajta v americkom Minneapolise naštartovala v USA okrem protestov tiež hľadanie skutočného aj domnelého rasizmu pod každým kameňom, ani Lekári bez hraníc si za polstoročie existencie svojho rasizmu nevšimli.

Iba pred tromi rokmi chcela začať odhaľovať “rasizmus, predsudky a výsady” vo fungovaní organizácie americká pobočka, ale zvyšok sveta to zmietol zo stola.

Teraz teda náhle Lekári bez hraníc vidia rasizmus v každej svojej stope, a to ako tí hore, tak aj tí dole.

Vyhlásenie tisícky ľudí z terénu používa veľmi tvrdé slová. Hovorí nielen o rasizme, ale aj “dehumanizujúcich programoch”, čo preložené do obvyčajného jazyka znamená, že sa pracovníci z Európy či Ameriky správali povýšenecky k miestnym zamestnancom, úradom aj tým, ktorým prišli pomáhať.

Okrem toho sa vo vyhlásení uvádza, že celý systém a prístup zavádzala a udržiavala “privilegovaná biela menšina”, pričom celé desaťročia vraj všetko fungovalo na “moci a nadradenom paternalizme”. Znie to ako definícia kolonializmu.

Mimochodom, z neho sa lekári tiež obviňujú.

“Bieli dobráci musia z cesty”

Samoobvinenie lekárov z rasizmu má zrejme viac príčin. Všetko iste eskalovala vlna po smrti Georgea Floyda, ktorá postmoderne upravila slávny výrok Sigmunda Freuda o samohone na aktuálny: každý bol v živote rasistom, a kto to neprizná, je rasistom dodnes.

Vzrušená atmosféra možno aj pomáha vyplavovať temné miesta, ale tiež vedie k poznaniu, že je lepšie priznať sa preventívne aj k tomu, čo nie je.

Okrem toho rozbor zverejnených reakcií na vyhlásenie jasne naznačuje, že v Lekároch bez hraníc prebieha trenie medzi ľuďmi z Európy a ich kolegami z tretieho sveta.

Zjednodušene povedané, tí druhí (podporovaní Američanmi) majú pocit, že tí prví ich berú ako kolegov druhej kategórie, hoci sami sa v realite, v ktorej sa v teréne pohybujú, často nevyznajú.

Keď vyhlásenie vyšlo, napríklad šéf francúzskej pobočky (Francúzi Lekára bez hraníc v roku 1971 založili ako reakciu na utrpenie civilistov počas vojny v nigérijskej Biafre) vyhlásil, že balansuje na samej hranici filozofie organizácie, pretože tá má liečiť a byť apolitická.

“Máme sa viac starať o svoju prácu v Afganistane než sa snažiť vyriešiť historické rasové napätie v americkej spoločnosti.”

Ťažko to schytal. Ako píše odborný magazín The New Humanitarian (meno dobre vystihuje náplň), jeden z členov Lekárov mu odkázal:

“Desí ma, ako môže beloch vo Francúzsku rozhodovať o tom, akú pozíciu zaujmeme. Ale neprekvapuje ma to.”

Ďalší rovno vyhlásil, že je z toho vidieť, ako je potrebné zrušiť koloniálne myslenie a štruktúry.

Ďaleko väčší trapas z hľadiska progresivistov urobila talianska pobočka.

Keď vyhlásenie vyšlo, Taliani vyhlásili, že v ňom nemalo byť slovo rasizmus a že by všetci počnúc Lekármi (zrejme pretože sú lekári), mali namiesto hesla “na čiernych životoch záleží” presadzovať “na všetkých životoch záleží”.

Dodnes si za to sypú popol na hlavu a vysvetľujú, že to tak nemysleli.

Tretí dôvod k pnutiu je fakt, že na sťažnostiach ľudí z tretieho sveta niečo bude. Rad reakcií na vyhlásenie bol v duchu *“úplne ma ubíjalo, ako miestni s dvadsaťročnou praxou boli riadení čerstvo odpromovanými mladými ľuďmi zo Západu”*.

Padali slová o “mentalite bielych spasiteľov” alebo že veľa bielych záchranárov musí zmiznúť z cesty.

Denník The Guardian citoval bývalého indického pracovníka Lekárov, ktorý povedal: *“Panoval neustály pocit, že potrebujú miestnych ľudí, aby všetko urobili, ale inak to zostávalo stále v duchu, my sme lepší ako tí miestni”. Bolo to vyčerpávajúce.* “

Autor týchto riadkov v uplynulých desaťročiach navštívil rad humanitárnych a rozvojových projektov v mnohých krajinách a popisovaná mentalita tam nebola nijako neobvyklá.

Na druhej strane videl aj projekty, ktoré sa rozpadli vzápätí po tom, čo ich západní zakladatelia rozbehli, odovzdali miestnym kolegom a odišli.

Je isté, že ďalšie podobné priznania budú nasledovať.

The New Humanitarian napísal, že viaceré mimovládne organizácie už “vykonali sebareflexiu”.

Zatiaľ je vonku meno britskej pobočky známej globálnej nadácie Save the Children, ktorá cez noc zistila, že “vo vnútri našej organizácie bujnie rasizmus, čo je urážkou našich hodnôt”.